

Qvadrupartitae Conciones Stanislai Grodicii Societatis Iesv

Qvarum Primae, Timorem Sanctvm Incvtiunt; secundae Fidem Catholicam confirmant; tertiae Spem erigunt; postremae diuinam in nobis Charitatem excitant ...

Continet sex Dominicas Quadragesimae, & coenam cum paßione Domini

Grodzicki, Stanisław

Ingolstadii, 1609

Concio IV. Charitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56003)

CONCIO IV. THESAURI.

CHARITAS.

COENÆ ultimæ quam Christus Iesus Cena bo-
 dominus noster in mortali constitutus dierna.
 corpore habuit cum Apostolis suis hodie
 memoriam agimus dilectissimi. Cœnæ &
 variæ & excellentissimæ & mirandæ ad stu-
 porem vsque. Variæ quia ni ego fallor in Tum Vari-
 quatuor fuit distributa partes, vel cœnas etas, est ce-
 potius. Prima erat Legalis, in qua agnum nim qua-
 Paschalem more Iudæis consueto mandu- druplex.
 cavit. Secunda Sacramentalis, in qua Eu-
 charistiæ Sacramentum sub specie panis in-
 stituit discipulisque distribuit. Tertia com-
 munitatis, communia habens fercula. Postre-
 mam rectè fortè nouam dixerimus quando
Postquam cœnauit nouum nouæ nouæ legis
sacrificium perfecit. Quam verò præclara ac Tum dig-
 miranda ea fuerit vel hinc euidenter patet: nitas.
 quod institutor eius Deus sit, distributor
 Deus, conuiua inter alios ipse quoque De-
 us, ferculum idem Deus. Quis vel menteta-
 lia agitare vnquam potuisset? Cæterum
 quia cœnam istam post aliquot horas mors
 non

non incognita sed bene nota : non inuoluntaria sed vltro accersita subsequi debuit : voluit Christus Iesus filius Dei etiam testamento eam condecorare. Quae de re quamuis in praecedenti concione multa dicta fuerint poterimus tamen etiam in hac si non in alia alio saltem modo & ratione eadem contemplari, pro commodo nostro.

*PROP.
Quadri-
membris.*

Quare considerabimus in primis hodie quosnam thesauros nobis Christus Dominus testamento suo legauerit : deinde quam ij sint excellentes : tum quam ratione illi relictis nobis fuerint, vbi etiam seriem quadruplicis illius cenae per modum historiae contexamus : postremo quam gratos nos esse deceat demonstrabimus. Da Saluator noster Christe Iesu, ita vt faciamus, vt cenae illius coelestis cuius hodie pignus accepimus participes te duce effici mereamur.

*I. MEMB.
thesauri.
T. Aulerus.
Historia de
viro perfecto licet iuxta
mūdum
misero.
1. Cor. 2. 5.*

Memoriae traditum est virum quendam, & religione & doctrina, & concionandi munere conspicuum summopere desiderasse ac à Deo praepotenti precibus maximis efflagitasse, vt illi hominem qui in hac peregrinatione haberi posset perfectus, qualem vt reor diuus Paulus describit dicens; *Sapientiam autem loquimur inter perfectos demonstrare vellet.* Cumque quadam die in hac petitione diutius perseveraret, vocem
sue

siue internam, siue externam audire sibi
 visus est, vt illum ad valuas templi quaereret. Proripit se religiosus ille & inuenit
 hominem simplicem, pauperem, pannosum, hirsutum, nudo capite, & poplite, ad
 cuius intuitum exhorrescens, & addubitans an is esset quem quaereret, salutat tandem eum more Germanorum (vbi hæc
 acta sunt) antiquo, & ab ethnicis vt arbitrator assumpto fortunam illi bonam optans. *Perfectionis tres gradus.*
 Cui ille. Fortuna se nulla indigere cum nullo lum pateretur infortuniū respondit. Ac demiranti & sciscitanti doctore quidnam hoc
 responsi esset, ait. Ego enim didici cum Deo *1. Conformare se diuinae voluntati in omnibus.*
 meo, & Christo Iesu ambulare meamq; voluntatē voluntati ipsius in omnibus conformare. Ex quo fit vt siue serenum sit cælum
 siue pluat, ningat, grandinet, æquè gratias agam Deo, siue famem, sitim, morbū, aliudue
 quicquam incommodi patiar, siue è contrario sanitate, rerū omnium abundantia, & viribus polleam æquè gratias agā Deo: deniq;
 siue diuinis cōsolationibus affluam, siue desolationibus, & tentationibus agiter, æquè gratias agam Deo: ac proinde quidnā sit infortuniū penitus ignorem. Ad responsum huiusmodi stupens doctor scire voluit
 cuius vel quisnam esset. Rex sum, inquit ille, *2. Regē esse.*
 Ac subridenti & percunctanti, qui homo tam miser, & lacer rex esse posset, ait: Subieci enim

enim per diuinam gratiam mihi omnes sensus passiones & affectiones meas, quibus libere uti possū, easque ita subiugavi, ut absque imperio rationis nihil ex ijs moueatur. Quod quidem regnandi genus ego ipsis etiam Monarchijs præfero. Et meritò sanè. Nam teste Spiritu sancto *Melior est patiens viro forti et qui dominatur animo suo expugnatore urbium.* Si ergo iste rex vocatur cur non & ille? Nec abnuat doctor. Nam & ipse tale regnum in votis habuit. Cuius utinam nos saltem qui ad perfectionem tendimus participes esse valeamus, vel velimus potius: si enim serio vellemus valeremus Deo gratiam ultro dante imo & offerente nobis.

Denique doctor ille vel confundi se videntis, vel quod (ut nonnunquam talibus accidere solet) id animum eius sollicitum redderet, vel ex dictis ipsius de cōformitate voluntatis cum diuina occasione arrepta, proposuit illi quæstionem sane perdifficilem interrogans eum: Quidnam ageret si Christus illum reprobare, & orco tradere vellet? Ad quod simplex ille expedite: Quæris quid tum agerem! traderem me inquit voluntati Dei, qui sicut me creauit, quādo, & quomodo voluit, ita liberum est ei de me prout vult disponere. Et subiunxit. At scias domine Doctor, esse mihi duas manus, sinistrā quidem profundæ humilitatis, dextram vero feruentis

*Conforme
id script.
Prou. 16. 31*

*Religiosis
Salde com-
mendatur.*

*Quæstio
quæ multos
inepte tor-
quet.*

*3. Humili-
tate & cha-
ritate strin-
gere Chri-
stum.*

feruentis charitatis, quarum illa quidē humanitatem, hac verò diuinitatem Christi tā strictē complexus sum, vt si me in infernum præcipitare vellet, ipse eo vna mecum descendere deberet, quod si fieret, mallet ego & eligerem potius in inferno cum Christo, quam in cælo sine Christo reperiri. Audisne?

Quorsum ista inquis? Triplici de causa. *Triplex pro-
lata histo-
ria causa.
1. Imitatio.
2. Instructio*
Primò vt me meique similes imo omnes ad viam perfectionis & cognoscendam & capescendam incitem. Deinde vt demonstrum quomodo Deus viros doctos ingenio suo nimium fidentes ac sciolos nonnunquam per homines simplices, & confundere & docere consueuerit: Nostis enim & illam de doctore quodam quem carbonarius instruxit, & alias similes historias. Atq; vtinam id nobis semper præstare velit. Postremo quod *3. Propositi
declaratio.* primarium est, vt promissis stando instruam quidnam thesauri Christus Iesus testamento suo nobis reliquerit. Si enim rem totam perspicaci animi lustraueritis oculo, facile animaduertetis has ipsas duas virtutes, quas simplex & pauper iste suis comparauit manibus nobis die hodierna à benignissimo & liberalissimo Iesu commendatas, datas, & legatas esse.

Quas si placet possumus etiam duobus *Compara-
tur etiam
Humilis* lapillis preciosissimis adaptare. Humilitatem
R. r qui-

*adamanti
tribus de
causis.*

*Charitas
carbunculo
totidem.*

*Iste hodie
relicta à
Christo,*

*II. MEM.
BRVM
Excellentia
thesauri.*

*Vniuersim
in quatuor
consistit.*

quidem adamanti: quia candida; sincere se-
cum omnibus gerens; quia perlucida dans
bonū exemplam aliis: quia constans & for-
tis nulli tentationi cedens, nec re alia quam
sanguine hirci pro peccatis omnium oblatis
Christi Iesu frangitur: sicut in Euāgelio ho-
dierno in Petro factum videris. Charitas
vero conferri potest carbunculo. Quia rubi-
canda ex operibus misericordiarum; quia ignita
feruens diuino amore, & eos quibuscum ver-
satur inflammans; quia in noctibus tribula-
tionum in primis lucet, vt in martyribus eti-
am virgunculis, & pueris in aperto est. Itaque
has duas virtutes, tanquam munus præstan-
tissimum Christus Iesus, nobis hodie testa-
mento firmavit. Cuius rei mater sancta Ec-
clesia gratam gerens memoriam, nosque
instruens typum & exemplar vtriusque per-
fectissimum nobis ob oculos ponit. Chari-
tatis quidem in epistola; humilitatis vero in
Euangelio. Vtriusque autem in exordio E-
uangelij, præludium enim istud sicut est exi-
mium, ita ad vtrumque referendum esse ni-
hil dubito.

Verum enim uero vt ea quæ diximus cla-
riora fiant, & maiestas donorum à Christo
nobis relictorum sit illustrior, consideran-
dum est, tum in quo præstantia thesauri cu-
iusuis consistat, tum quomodo hæc in vir-
tutibus istis resplendeant. Et vniuersim
qui-

quidem loquendo, qui thesauros commenda-
dāt quadruplici id ē capite facere, & quatuor
conditiones eis apponere solent, quas eti-
am ipsa Scriptura sacra non subiecit. Pri-
ma est, vt thesaurus sit preciosus, vnde ipse
Christus Dominus regnum cœlorum com-
parauit, *negotiatori querenti bonas, & pretio-
sas margaritas.* Secunda vt sit amplus & co-
piosus, qualis fuit ille, de quo idem Saluator,
*quem qui inuenit homo in agro, vadit, & vendit
vniuersa quæ habet & emit agrum illum,* nihil
dubitans copia reperti thesauri, id illi abun-
dē compensatum iri. Tertio vt sit securus,
idcirco monet nos idem Christus vt thesau-
ros thesaurizemus nobis, *vbi fures non effodis-
unt nec furatur, neq; arugo, neq; tinea demolitur.*
Postremo vt sit rerum necessariatū, quales
sunt quæ ad victum pertinent. Sic enim di-
citur. *Dederunt preciosissima quæq; pro cibo ad
refocillandam animã.* Ea sunt vt ego arbitror
præcipua quæ in thesauris suspiciunt, & ad
quæ suspirant homines, quæ quonam mo-
do tum humilitati qua nos nobis Christum
coniungimus, tum charitati, qua nos ipse
sibi copulat, competant, iam diligentius in-
tueamur.

Et de humilitate quidem multa dicta sunt
in præcedenti concione, ideo hic ista tantum
quatuor breuiter perpendamus. Estne hu-
militas thesaurus? Equidem est preciosissi-

1. Vt sit pro-
ciosus.

Mat. 13. 46

2. Vt copia-
sus.

Mat. 13. 44

3. Vt secu-
sus.

Mat. 6. 20

4. Vt rerum
necessaria-
rum.

Thren. 1. 17

Natura ha-
rum virtuo-
rum.

rum.

HUMILI-

TATI hæc

4 applica-
tur est

rim.

*1. Preciosa
qua emittit* mus, utpote per quem illa comparari possunt
& re ipsa emuntur quæ omnium maximi sunt
valoris. Quamnam vero hæc sunt? Gratia &
gloria. Quibus quid præclarius & carius? De
vtraque singula ex utroque instrumento ad-
feramus monumenta. Dei gratia ait Isaias
Deum habitare cum *humili spiritu ut vivifi-
cet spiritum humilium.* Inhabitatio verò & vi-
uificatio ista non aliter utique fit quam per
gratiam. De qua expressius in nouo. *Humi-
libus autem dat gratiam* inquit Iacobus Apo-
stolus. Similiter de gloria. *Et humiles spiritu*
saluabit Deus ait Dauid. Saluator autem ore
suo. *Discite à me quia mitis sum & humilis corde*
& inuenietis requiem animabus vestris. Salus
igitur & requies animarum ex humilitate
pendet. Et notate quæso verbum illud *spiri-
tu* quod hic aliquoties repetitum audistis.
Non enim humilis & abiectus quispiam, sed
qui *spiritu* est talis hæc dona possidebit. Spi-
ritu autem humilis est qui verè & sincero
corde & abiectè de seipso sentit. & vilia offi-
cia lubens obit, quale hic Christum exer-
cuisse vides. Exercuit autem ita ut perfectis-
simam Ideam huius virtutis nobis ob oculos
posuerit. Nam præter sex illos humilitatis
actus de quibus in præcedenti concione
differuimus quorum posteriores semper sunt
prioribus submissiores, summum perfecti-
onis huius virtutis colophonem addidit
quando

*Idea perfe-
ctissima hu-
militatis:
hoc exem-
plum Christi.*

quando non superiorib. (qui infimus) non
 paribus (qui medius) sed subditis & seruis *Tres eius
 gradus.*
 infimum ministerium exhibuit, qui supre-
 mus humilitatis gradus est. O vtinam sicut
 possumus, & debemus ita velimus illum to-
 tis viribus imitari dilectissimi. Neque vero *iudicium d
 peritis qua-
 rendum.*
 de valore huius virtutis iuxta vulgi ac stul-
 torum, & insensatorum hominum iudicium
 iudicare debemus. Isti enim cum precium *NOTA.*
 ignorēt contemnunt eam & abiiciunt, non
 fecus ac gallus ille gemmam in sterquilinio
 inuentam vt est in apologo. Sed aestimare
 illam debemus secundum Scripturæ sacræ,
 sanctorum, & ipsius Dei qui illam magni-
 faciunt calculum. Propterea enim Christus
 Dominus non agresti rustico, non ignaro a-
 licui opifici, sed negociatori, & trapezita pe-
 ritissimo, qui valorem thesauri, gemmarum,
 & margaritarum bene norunt, regnum suū
 comparare voluit, vt instrueret quomodo
 nos hac in parte gerere debeamus.

Intellexistis valorem thesauri huius? co- *2. Abun-
 dans.*
 piam fortè, & amplitudinem eius nosse cu- *Duplici de
 causa.*
 pitis? Ea est omnino immensa & termino
 carens: tum executionis & imitationis re-
 spectu, tum præmij aspectu. Sicut enim nū-
 quam ita humilis quis esse potest, quin si
 velit addere aliquid ad cumulum huius vir-
 tutis queat: ita quicquid illi adieceris totum
 ad abundantiam maioris gratiæ & gloriæ
 redun-

*A simili
fossa.*

g. Secura.

*Illic perfe-
ctè. Hic du-
pliciter.*

A simili.

*4. Necessa-
ria.
Teste Chri-
sto in E-
uang.*

redundabit. Nonne recordamini humilitatem & naturam suam, & à Sanctis, locis depressis, & conuallibus comparari? Quanto ergo per virtutem istam profundior fossam in anima tua effeceris; tanto copiosius de misericordia diuina, quæ ad ima defluit participabis. Quid dicam de securitate? Ista & in hac vita magna, & in illa perfectissima est. De illa vita nemo dubitat cum ibi omnia sint absque metu. In hac duplici est capite securitas eius apparet. Tum quod inuidia careat. Quis enim misero pro quali humilis, cum ab aliis, tum à seipso reputatur, inuideat? Tum daemone causa, qui laqueos suos & potiores, & frequentiores in altis collocat. Sicut enim qui statura sunt proceriores facilius, quam pusilli ad postes, aut alia his similia loca impingunt capite: ita qui elatiori sunt animo, maiori sunt in discrimine, ne in laqueos diaboli ultro incurrant, quam humiles, & minimè ambitiosi, qui plerumque eos euadunt. Denique necessitatem huius virtutis expressam habes in Euangelio verbis Christi, tum his ad Petrum: **SI NON LAVERO TE NON HABEBIS PATREM MECUM**, tum illis ad omnes **EXEMPLVM DEDI VOBIS**, &c. At inquis hæc de obedientia intelliguntur, ut tu ipse in aliis conuentionibus es interpretatus. Sic est. Sed an ignoras

ignoras obedientiam in infimo humilitatis gradu collocari? Quid enim est aliud obedire quam submittere se voluntati superioris? Cui si quis se non humiliat, quomodo aut pari, aut inferiori ut fecit Christus se humiliabit? Impossibile id est equidem. Proinde qui obedientia caret, frustra sibi applaudit de humilitate. Tantum enim ab eo vera humilitas abest, quantum ab hypocrita vera sapientia. E contrario da tu mihi hominem verè humilem, & ego dabo illum tibi semper obsequentem.

Obedientia infimus huius militatis gradus.
NOTA.

Verum tempus est, ut ad alteram thesauri huius partem transeamus. Ad charitatem inquam quæ tanto humilitate etiam ipsa est excellentior, quanto pulchrum ædificium suo præminet fundamento. Porro Christus I E S U S duplicem nobis hodie commendavit, & reliquit charitatem, vnam quæ in nobis est, alteram quæ ipse est, illam habemus cum sobriè & iustè, & piè vivimus in hoc sæculo. huius participes efficimur, cum de Eucharistia participamus. Veriusq; excellētia patet ex illis quatuor optimi thesauri conditionibus. Et illius quidem quam nos diligimus Deum; præstantiam expressit nobis Paulus illis verbis: *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum qui datus est ex nobis.* Quid præstantius,

CHARITATI eadem applicantur.

Qua duplex hodie relinquitur.

Tit. 2. 12.

PRIME qua in nobis est.

Rom. 5. 5.

1. Excellentia.

R r 4 quam

2. Pet. 1. 4.

quam Spiritum sanctum Deum, cordis nostri inhabitatorem possidere? Id vero fit per charitatem, per quam etiam *diuina consortes nature* efficiuntur. Ut innuit princeps Apostolorum Petrus, Nullum igitur Dei donum nobis inhaerens est charitate excellentius.

2. Copia.

Quanta vero, & quam eximia huius thesauri sit copia describit nobis integro capite Paulus Apostolus ostendens, & quam longe lateque se extendat, & quomodo ea absente, neque fides, neque prophetia, neque quicquam aliud nobis prodesse queat. Omnia enim sine illa sunt, ut *as sonans & cymbalum tinniens*. Ingens igitur est thesaurus iste, unde sic aliae virtutes locupletantur, ut hinc absolutae virtutis nomen remque obtineant.

3. Firmitas perennis.

Quod ad firmitudinem attinet eam adeo stabilit Paulus ibidem, ut asserat caeteris virtutibus cadentibus hanc manere in aeternum.

Si vis: quod Salde.

Quid stabilis? At haec inquis, de illa vita intelliguntur. Nam hic nihil ea fragilius. Respondeo tam fragilem esse eam in te, quam

NOTA.

tu vis eam fragilem esse. Neque enim illa unquam amittitur nisi te volente, te illam repudiante, te Deum contemnente. Abstine ab istis, & perennis caritas tua erit. Eadem enim quae hic habetur permanebit aeternè (perficietur tamen) quod non fit in fide, & aliis quae ibi enumerantur. Vis huius firmitatis exemplum ex scriptura? Audi eundem

Exemplo D. Paul.

exclamantem. *Quis nos separabit à charitate Dei?* *Rom. 8.35.* Et postquam enumerasset terribilissima quæ illi obuenire possent, subdit. *Certus sum quia neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque alia quæ ibi enumerat multa, & concludit, neque creatura alia poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu Domino nostro.* Audis charitatis stabilitatem? Audio inquis; Sed & id scio Paulum id ex reuelatione habuisse. Quid refert etiamsi tu id ignores dummodo res ita se habeat? Addo aliud. Eadem reuelatione diuina constare, eandem charitatem, si illam habes, tibi inuito nunquam erepturi. Tu igitur da operam vt constantem animum ac voluntatem habeas, ea non priuari, & non priuaberis vnquam. Illud tantum caue ne pro voluntate, velleitatem (quæ vocant) Sathan tibi submittat te quæ supplantet. Hæc est enim fundi vestri spiritualis tota calamitas. De quo alias. Sed & de necessitate huius thesauri non est quod differamus amplius, cum ex dictis luce meridiana constet euidentius, neque hanc, neque illam animæ vitæ, sine charitate haberi posse.

Ordo postulat vt de charitate, qua Christus nos diligit, & quæ ipse Christus est per illa quatuor puncta iam aliquid dicamus. Sed quis quæso dignitatem, & precium eius enarrare poterit cum ipsa non solum in-

Rr 5 narra-

Obiectio de reuelatione fauet.

Modus retinendi charitatem.

4. Necessitas.

ALTERI. VS, quæ ipse Christus est. L. Excel. lentia.

6ep. 7. 9.

narrabilis, sed etiam mente sit incomprehensibilis? Si enim de sapientia creata, inquit sapiens. *Non comparavi illi lapidem preciosum, quoniam omne aurum in comparatione illius arena est exigua, & tanquam lutum aestimabitur argentum in conspectu illius;* quid nos dicemus de sapientia increata quæ in Sacramento Eucharistiæ ipsa præsens est, pascens suos corpore suo? Similiter & copiam thesauri huius quis exprimet? Vniuersim sic de eo loquitur D. Paul. *In quo videlicet Christo Iesu sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi.* Si ergo in Christo sunt omnes sapientiæ thesauri absconditi, sapientia autem teste scriptura nullis thesauris mundi comparari potest, thesaurus hic qui ipso Christo Iesu constat, omnino modo infinito immensus erit. Firmitas autem eius tanta est, quanta orbis terrarum. Quandiu enim mundus durat tandiu perdurabit Christus in sacra hostia, nempe vsque ad consummationem sæculi, frementibus licet non solum infernalibus potestatibus, sed etiam hæreticis prauitatibus: nobis vero lætantibus, & pro tanto dono summas Christo gratias agentibus. Denique necessitas huius thesauri tum ex illis verbis Christi: *Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem non habebitis vitam in vobis:* tum

2. Copia.
Col. 2. 3.

3. Firmitas.

Mat. 28. 20

4. Necessitas.

ex ipsa natura cibi patet. Cibo enim ad sustentandum hominem, nihil est magis necessarium.

Hæc de re incomprehensibili pauca & strictim dicta sufficiant. Perpendamus iam modum quo hunc thesaurum Christus Iesus nobis reliquerit, simulque sicut promissimus, & de quadruplici cœna illa aliquid dicamus, & historiã facti breuiter pandamus, ea quæ in aliis concionibus dicta sunt aut omittere, aut propter seriem historiæ continuandam, tantum attingendo: reliqua vero paulo copiosius diducendo. Placet autem ab illis super mel, & fauum dulcissimis verbis sermonem hunc ordiri nostrum à quibus ipse Saluator cœnam hodiernam inchoauit. Etenim postquam discubisset cum duodecim Apostolis in illa statim prorupit verba. *Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum antequam patiar.* Quidnam tam ingenti desiderio (est enim Hebraismus vehementem declarans affectum) desideras, ô dulcissime Iesu? Num Pascha illud Iudaicum manducare cum discipulis? Non equidem mihi persuadéo, hanc primariam tanti eius desiderij causam fuisse: præcipue erat institutio noui nouæ legis sacrificij & Paschatis. Voluit tamen etiam antiquum Phæse, quippe rem à Deo ordinatam, cum honore sepelire.

*III. MEM.
BRVM
series facti.*

*Maximum
Christi de-
siderium.*

Luc. 22, 15.

*Refertur
ad nouum
Pascha.*

*Vetus so-
peltur.*

Inde

*PRIMA
cæna Chri-
sti ex agno
Paschali.*

Inde prima Christi incipit cæna, manducatio videlicet agni iuxta præscriptum legis Mosaicæ, quæ quoniam modo peracta fuerit Euangelistæ non expresserunt, tum quod notum id sit ex antiqua lege, tum quod primum eorum fuit institutum idem quod Christi. Illud certissimum est quod in præcedenti concione diximus Christum Iesum ex iis, quæ ad integritatem huius actus pertinebant nihil omnino vel mutasse, vel reliquisse. De eo tantum merito quis cum sanctis Patribus dubitare queat, an calix ille, de quo Lucas. *Et accepto calice gratias egit, & dixit accipite, & diuidite inter vos, ad hanc legalem cænam pertinuerit nec ne?* Respondeo breuiter ex præscripto quidem legis Mosaicæ non pertinuisse. Nam quantum recordor nihil de potu in scriptura veteri legimus: ex consuetudine tamen, & quodammodo necessitate adhiberi fuisse solitum, vix quisquam dubitare poterit. Quis enim cænam, & cænam solennem absque potu præparat? Itaque probabilius est, post esum agni Paschalis hunc calicem datum fuisse. Cû quod D. Hieronymus testetur Christum dominum duplicem calicem Apostolis porrexisset: tum quod ipse D. Lucas vtriusque mentionem faciat, prioris quidem qui non fuit consecratus iam citatis verbis: posterioris vero qui sanguinem Christi continebat illis.

*Probabili-
us illam ca-
lice termi-
natam.
Luc. 22. 17.*

*1. Ex usu
& quasi
necessitate.*

*2. Ex D.
Hieron.
D. Hier. in
c. 16. Matt.
3. Quia D.
Luc. istos
ponit cali-
ces.*

Simi-

Similiter & calicem postquam cœnauit dicens: Luc. 22. 20.
Hic est calix nouum Testamentum in sanguine
meo. vbi etiam adiungit. Articulum Græcū:
Hic est ille calix, magni sane momenti quem
 priori non apposuerat. Hac igitur ratione
 finita prima cœna, & forte etiam quæ re-
 manserat ex agno reliquiis, vt lex præcipie-
 bat igne concrematis: cum paululum accu- *Exod. 12. 10.*
 buisset.

SCIENS IESVS QVIA VENIT HO- *SECVN-*
 RA EIUS VT TRANSIRET EX HOC *D. A. cœna*
 MVNDO AD PATREM, ipse quoque *Eucharisti-*
 transitus sui parat perennem memoriam: *ca.*
 Non acerbam vt olim quando agnus cum *1. Facit ad*
 amaris *lactucis agrestibus*, & cum capite, pe- *memo. tran-*
 dibus, & intestinis vorabatur: sed dulcem *situs.*
 & suauem vt etiam in hoc legem amoris ag- *2. Dulcis.*
 noscas. Proinde CVM non interrupte aut *3. Amoris*
 breuiter sicut mundani solent homines, sed *miranda*
 toto quo cum illis erat tempore DILEXIS- *plena.*
 SET SVOS, insuper & perseveranter & fer- *NOTA.*
 uenter DILEXIT ILLOS. Perseueranter *ibid. v. 9.*
 quidem quia vsque IN FINEM id est vsq;
 ad mortem quæ post aliquot horas immi-
 nebat ei. Feuenter autem quia non violen-
 ter (talis enim, motus in fine flaccescit) vt
 plerumque faciunt homines, sed voluntariè
 & per modum naturæ, quæ quo magis ad
 terminum properat, eo fortius agit, dilige-
 bat suos Christus Iesus. Sit nomen eius hoc
 quoque

quoque nomine benedictum in secula. Qui quidem amor intensissimus tum in factis ipsis sanè stupendè relucet: tum à D. Ioanne altè & mirificè in hoc Euangelij hodierni proëmio describitur. Quod quidem quandatenus lotionem pedum aspiciat, multò magis tamen Eucharistiæ seruit, ut insinuauimus.

*Proemium
Ioan. quomodo
lotionem
seruiat.*

Et de lotionem pedum quidem, indeque de humilitate cum in hac, tum in præcedenti concione multa diximus, propterea nunc solum notamus quomodo istud proëmium his subseruiat. Voluit enim eo Ioannes demonstrare qua ratione talis persona, qua maior nulla submiserit se ad tale ministerium, quo vix vilius vllum. Is inquam qui sciuit omnia, is cui OMNIA DEDIT PATER, is qui A DEO EXIUIT ideo cõsubstantialis patri & idem cum patre Deus, voluit in assumpta natura humana, adeo se humiliare, ut non maiorum vel parium, sed subditorum: non caput aut manus, sed pedes proprijs manibus voluerit abluere, nec bonorum tantum, sed & pessimi Iudæ sui proditoris. O humilitas, O amor excessiuus & immobilis, qui ne tanta quidem iniuria quantam in suo pectore Iudas conceptam tenebat, perfringi & à proposito dimoueri poterat! Precamur suppliciter dulcissime Iesu ut in nostra corda frigidissima vel minimã scintil-

*Amor Christi
immobilis.*

Oratio.

scintillam tanti feruoris tui immittere digneris, quo & inimicos nostros propter te diligere valeamus, & te dominum & magistrum nostrum pro virili parte nostra in utroque imitari studeamus.

Istud igitur primum Christi donum fuit, cui sic vel alio modo quem petentibus vobis manifestabit Iesus, hoc proœmium applicari poterit. Aliud & omnium quod excogitari poterat præstantissimum donum hodie Apostolis datum & nobis relictum, fuit Eucharistiæ Sacramentum, quod ut toties dictum est subticuit noster Ioannes, quia ab omnibus alijs tribus Euangelistis fusius conscriptum est. Sufficiat nobis vniustestimonium quod in Epistola hodierna reperit ferè totidem verbis Diuus Paulus. *Cœnantibus autem eis*, inquit Diuus Matthæus, *accepit Iesus panem & benedixit ac fregit deditque discipulis suis & ait: Accipite & comedite hoc est corpus meum.* In hoc essentia huius secundæ cœnæ Christi Iesu consistit. Cui proœmium hoc Ioannis mirificè conuenit. Explicemus prius reliqua quæ ex proœmio nondum sunt explicata: postea vero proposito applicemus. Nec video quid aliud restet præter hæc pauca. Postquam enim Ioann. alia de Christo dixisset subiungit,

*Donum al-
terum
Christi Est
charistia.*

*In qua ef-
fenti cœna
Iesus cœna
consistit.
Mat. 26. 26
1. Cor. 11.
24.*

*Proemij
pars reli-
qua expla.
Secundum
diuinit.*

SCIENS QVIA OMNIA DEDIT
EI PATER IN MANVS, Secundum
diuinitatem quidem omnia omnino, quæ
ipse pater habuit & est; præter illud quo ab
eo distinguitur, nempe paternitatem. Mo-
dum autem quo hæc illi cõmunicauit sub-
nectit dicens.

*Secundum
humanit.
Iuan. 1. 14.*

ET QVIA A PATRE EXIUIT, ab
æterno videlicet nõ factus, sed genitus non
ex nihilo, sed ex essentia Dei EXIUIT. Por-
ro, non extra cundo vt quæuis creatura, sed
intus manendo, quod soli illi cum Spiritu
sancto cõmune est. Exiuisse vero iuxta
hunc sensum dicitur, quia filius non à seip-
so, sed è Patre procedit. Alio etiam modo
EXIUIT, quia ipse solus *verbum*, scilicet æ-
ternum, *caro factum est*, & EXIUIT non lo-
cum mutando, sed humanam naturam no-
stram in se recipiendo, sibi que hypostaticè
vniendo, Secundum quam OMNIA DE-
DIT EI PATER IN MANVS, om-
nem penitus potestatem, cuius natura illa
capax fuit. Iuxta quam etiam,

ET AD DEVM VADIT. Nam se-
cundum diuinitatem nunquam ab eo reces-
serat, sed vbiq; & semper erat, est, & erit cum
patre. Iuxta humanitatem vero dicitur ire,
quia post quadraginta, & duos dies hanc ip-
sam naturam in cœlos euecturus, & ad dex-
terã patris collocaturus erat: Nonne videtis
quam

quam altè, & quam sublimiter hic quoque nostra aquila volat? Qua vero de causa? *Scopus.*
Nempe vt inter alia vim amoris Christi erga genus nostrum agnoscas, agnoscendo demireris, demirando laudare & gratias ci agere nunquam cesses.

Quam ad rem proderit multum contemplari modum quo hoc Sacramentum institutum fuerit, quem vt dixi mirificè Ioannes depinxit per omnes septem quas vocamus circumstantias, quarum ordinem communem sequentes proœmium hoc, iterum iterumque explanabimus, vt ad oculum videas, quam aptè huic Sacramento conueniat.

Itaq; si scire voles quis nam hoc Sacramentum constituerit: respondebitur tibi, quod is qui A DEO EXIUIT, Deus de Deo, conditor & conseruator rerum omnium, Christus Iesus dominus noster. Neq; enim res tanta à quoquam alio ordinari & perfici potuit, quàm ab ipsomet Deo. *Proœmium hoc Eucharistia applicatur per omnes circumstantias.*
1. Quis auctor?
Christus Deus.
2. Quid opus diuinitus.
Quid verò fecerit iam diximus ex alijs Euangelistis. Adde ex nostro Christum opus fecisse illo dignum cui OMNIA DEDIT PATER IN MANVS, Opus inquam omnipotentiam & sapientiam ipsius maximè spirans. Hoc nos qui in Catholica Ecclesia sumus, contra omnem hæreticorum negantium posse Deum vnum corpus multis in locis sistere perfidiam, credimus & profitemur perlubenter.

ter. Sed & sapientiam ipsius demiramur im-
mensam, qui cibo deperditum genus hu-
manum, cibo iterum reparare & restaurare
voluerit, idque eo quo deperditum fuit mo-
do & ordine.

3. Vbi? In
mundo.

Habemus præterea vbinam id fecerit quia
IN MVNDO. In hac enim peregrinatione
existentibus reliquit corpus & sanguinem
suum, tectum speciebus panis & vini, quod
in patria absque vilo velamine suis contem-
plandum præbebit in æternum. Quid ita?

1. Cor. 5:7.

Vt videlicet nunc quidem *fidem* per quam
hic *ambulamus* in nobis exaceret: tunc ve-
ro præmium fidei nobis præberet. O mira

Sap. 8:1.

& diuina eius prouidentia quæ *attingit à fine*
vsque ad finem fortiter & disponit omnia suauiter!

4. Quibus?
Bonis &
malis.

Habemus etiam quibusnam id relique-
rit. Non bonis modò, sed & malis. Idcirco
non Petri tantum & aliorum Apostolorum
qui MVNDI erant sed etiam IVDÆ SI-
MONIS ISCARIOTIS Cuius COR iam
DIABOLVS occupauerat fit hic mentio.
Vt & Petrus cum cæteris quomodo munda
mundè sint tractanda nos doceat: & Iudas
nimiam securitatem ac præsumptionem à
nobis arceat, cum quid Iudæ euenerit non
nos lateat.

5. Cur? Tū
ob amorem
valde sum-
mum.

Habemus & causam primariam insti-
tuti huius illis expressam verbis, CVM DI-
LEXIS-

LEXISSET SVOS QUI ERANT IN
MVNDO IN FINEM DILEXIT EOS.

De quo quia iam non pauca diximus id tantum adiungimus. Cum constet amoris naturam esse, velle sibi iungere rem amatam quam fieri potest maxime, quod in parentibus quando liberos suos amplexantur, osculantur, stringunt, fieri videmus. Christus talem vniendi se hominibus, & homines sibi modum reperit, qualis in cor hominis antea ne ascendere quidem potuit. *Dixerunt quidem olim viri tabernaculi Iob. Quis det de carnibus eius vt saturemur?* quibus verbis ad nostrum propositum vtitur Chrysostomus & Ecclesia, sed ipsi & aliter hæc forte intellexerunt, & efficere id nullo modo potuerunt: prestitit autem is qui potuit omnipotens filius patris æterni Christus Iesus, quando seipsum sub speciebus panis & vini discipulis, & nobis omnibus ad manducandum reliquit, vt hac ratione per modum cibi, quæ coniunctio omnium vniõnũ est maxime intima, & strictissima vniret nos sibi non quidem vt nos illum quod sit in aliis cibis, sed vice versa, vt ille nos in se conuerteret modo ineffabili, ac humanum intellectum longe superante: Sit nomen tuum, ô Christe Iesu, benedictum in æternum; & non sit quæso labor, & amor tuus cassus in nobis, sed effice & perfice vt fructuum qui inde

NOTA.

*Tum ob
fructus exi-
mios.*

in eos qui digne communicant, emanant, efficiamur participes. Qui vero sint fructus illi nimis longum foret recensere, aliquando data occasione id facere poterimus, præcipua eorum capita, sunt gratia, & gloria; Si enim per humilitatem hæc habentur, ut superius docuimus, quanto magis per hoc Sacramentum? non solum ut illic ratione nostri operis, sed etiam ex vi Sacramenti. Huc accedit peccatorum venialium remissio, contra tentationes munimen, consolationes, & visitationes spirituales, & his similia, quæ gustu potius & experientia, quam auribus vel intellectu vos percipere malo, cupio, & ut fiat à Domino Iesu obnixè precor.

*6. Quando?
sub finem
vita.*

Habemus præter dicta etiam tempus quo hæc acta sunt notatum illis verbis, SCIENS IESVS QVIA VENIT HORA EIVS VT TRANSIRET EX HOC MVNDO, ut hinc quoque amorem ipsius agnoscamus. Idcirco enim tamdiu distulit, ut fortius mentibus Apostolorum & omnium nostrum infigeretur, quod sub finem vitæ actum fuit. Nostis enim ex historijs & experientia ita ipsa hæc fieri. Habemus deniq;

*7. Quo-
modo?*

modum quo hæc instituta fuere, cuius partem iam explicauimus, nunc reliqua persequamur.

*Inter primam
& secundam
cœnam.*

Quorum illud primum sit cœnam hanc Christi

Christi domini propriam cenæ illi priori quæ iuxta legem Moyſi perficiebatur & ſimilem & abſimilem eſſe, multis nominibus. Nobis tres conuenientias totidemq; diſſidia demonſtraſſe ſat erit. Conueniunt primo: quia ſicut agnus prius immolabatur dicente domino per Moyſen *Immolabit eum vniuerſa multitudo filiorum Iſrael ad vesp̄eram;* ita hic per ipſum ſum̄um Sacerdotem Chriſtam Ieſum ſacrificium & immolatio ſui ipſius primum peracta fuit. Deinde ſicut ibi de agno immolato omnes manducabant: ita hic omnes Apoſtoli qui ad hoc deſtinati erant, de ſacrificio Chriſti participarunt. Poſtremo ſicut hic: ita ibi omnia fiebāt in memoriam Phaſe, id eſt tranſitus domini. Diſſerebant autem principio, quia illud agni ſacrificium cruentū iuxta modum Sacerdoti Aaron, hoc in cruentū ſecundum ordinem Melchizedech perficiebatur. Talis enim Sacerdos Chriſtus Ieſus à Deo ſuramento firmatus dicente Dauid. *Iurauit Dominus & nō pœnitēbit eum, tu es ſacerdos in æternum, ſecundum ordinem Melchizedech.* Inde ſicut Melchizedech: ita Chriſtus Dominus in ſuo ſacrificio pane & vino utebatur. Secundo in illo ſacrificio fuit agnus de grege communis, in hoc vero ille de quo præcurſor. *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi.* Denique ibi erat memoria trāſitus illius, quando

ſſ 3 per

Tres conuenientia.

1. Immolatio. Exo. 12. 6.

2. Manducatio.

3. Phaſe.

Totidem differentia.

1. Ratione ſacerdotij & ſacrificij

Pſa. 109. 4.

Heb. 5. 6. Gen. 14. 18.

2. Ratione agni.

Ioan. 1. 29.

3. Ratione Tranſitus diuerſi.

Exod. 11. 5. per Ægyptum transibat Dominus percutiens omnia primogenita Ægyptiorum, à primogenito Pharaonis ad primogenitum ancillæ, & omnia primogenita iumentorum : Sic vero est memoria transitus illius, de quo audistis in Euangelio, Christi videlicet, **EX HOC MÜNDO AD PATREM.** Plura discrimina persequi nolo cum omnibus sint obuia. Nam & modus manducandi, & cæremoniæ aliæque his similia utrobique erant diuersissima. Nec mirū figura enim illa, & umbra fuit; hic vero lux & veritas ipsa: Et hæc de secunda cœna, in qua Christus sub sola specie panis seipsam discipulis manducandum præbuit, non sine mysterio dicta sufficiant.

Plures alia.

TERTIA
cæna homi-
nis. In qua

1. Contentione de primatu apostolica.

Luc. 22. 24
Sede Tobin
cap. 18. 10.

An. 2.
2. Doctrina data.

3. Quæstio de traditore

Sequitur tertia cœna quam communem vocauimus eo quod ex communibus circulis, quæ præter agnum à Iudæis parabantur & manducabantur constaret. Sub qua hæc acta videntur. Primum contentio inter Apostolos, quis eorum videretur esse maior, importuna sanè & inconueniens cum omni, tum illo tempore. Idcirco Christus Dominus statim eam compescuit: tum suo exemplo: tum differentia posita inter gentium, & suorum prælaturas. Deinde doctrina Christi de missionibus, ut scirent omnes, quanti valoris sit missum ab eo honorificè recipere. Postremo tum protestatio Christi,

Christi, quod vnus illorum esset cum tradi-
 turus; tum inquisitio discipulorum, quæ
 haud paruo durarunt tempore. Porro cœ-
 nasse illos interim patet ex dictis Christi
 cum his: *Ecce manus tradentis me mecum est*
in mensa: tum illis. *Vnus ex duodecim qui*
intingit mecum manum in catino, &c. In-
 tinctio enim ista comestionis signum est
 euident. Sicut & illa alia, quando intin-
 ctum panem porrexit Iudæ. Quam tamen
 post quartam demum cœnam contigisse ar-
 bitror.

Quarta igitur cœna fuit quam illis ver-
 bis D. Lucas, & Paulus expressit. *Similiter*
& calicem. Postquam cœnauit. Postquam
 videlicet omnes cœnas perfecit, tum pri-
 mum omnibus quidem duodecim calicem
 consecratum, soli autem Iudæ paulo post buc-
 cellam porrexit, qua Iudas accepta exiuit
 continuo. Hæc videtur series cœnæ vel cœ-
 narum quas hodie Christus Dominus ha-
 buit ex ipsis Euangelistarum deprompta
 verbis. Iuxta quam seriem eximie sibi in-
 uicem constabunt omnes prout quicumque
 diligenter dicta eorum perpenderit facile
 animaduertere poterit. Et de tribus quidẽ
 cœnis prioribus nulla fere est inter docto-
 res controuersia omnibus eas approbanti-
 bus. Quartã cur maioris distinctionis causa
 addiderim impulit me: primario quidem
 dicti.

Ss 4

dicti.

Luc. 22. 21.
Mat. 24. 20
Ioan. 13. 28

QVART-
TA cœna
Notã.
Luc. 22. 20.
1. Cor. 11. 25

Cur ea po-
sita?
1. Ob con-
cordiam
Euangel.

2. Distin-
ctionis cau-
sa.

3. *Propter
Lucam &
Paulum.*

4. *Quia sic
hæc pulchrè
coheret om-
nia.*

*Occupatio
oblationis.*

*Quid inde
fructus.*

*Conclusio.
NOTA.*

dicti, Lucas & Paulus qui claris verbis calicem post cœnam datum asseuerant. Inter quem & porrectionem panis multum temporis intercessisse ex dictis patet. Deinde vero quia hac ratione pulchrè sibi coherent vniuersa. Sicut enim tertiam à prima, vt omnes consentiunt, ita quartam à tertia separauit.

Quorsum inquires hæc diuidis, cum in porrectione calicis nihil noui ad ea quæ in distributione speciei panis data erant Christus adiecerit? Respondeo non à nobis, sed ab ipso Christo ista diuidi. Qui an aliquid tunc aliud adiunxerit ipse solus nouit qui fecit. Nos id certo scimus tum speciem alteram additam, tunc fuisse, tum separationem istam vnius ab altera speciei frustra factam non fuisse; ab illo qui nihil vnquam egit frustra. Quid? paruine beneficij loco reputabimus quod hoc ipso facto demonstrauerit posse vnâ speciem ab altera in vsu huius Sacramenti separari: vt hac ratione contra tumultuantes hæreticos, quos nunc experimur multo ante nobis antidotum præpararit? Sit igitur hoc quoque nomine nomen ipsius benedictum in sæcula, ab ecclesia Sanctorum. Concludo salua in omnibus fide Catholica, & dico tribus verbis Christum Dominum accipiendo quidem benedicendo, & porrigendo

do priorem speciem, tum Sacramentum Eucharistiæ constituisse, tum sanctissimum nouæ legis sacrificium, ac Apostolorum in Sacerdotes, imo in Episcopos consecrationem inchoasse. Post cœnam vero in oblatione calicis vtrumque perfecisse, & simul id quod iam diximus docuisse: nempe posse vnâ speciem separari ab alia: vnâque ad participationem de corpore & sanguine ipsius omnino sufficere. Hæc quæ Deus dedit vobiscum communicare volui: vos petite à Domino Iesu, & faciet vt plures facti huius rationes percipiatis. Vocauî autem hanc postremam cœnam nouam. Quia in ea nouum noui Testamenti sacrificium perfectum fuit. His autem omnibus cœnis absolutis post discessum proditoris cœpit Dominus Iesus, & perfecit illam suam concionem augustissimam, altissimam, vtilissimam, quam ad solos electos discipulos habuit. Ex quo quidem sermone, quia pleraque Euangelia, quæ post Pascha leguntur sunt desumpta eo erant reliqua remittenda: nunc vobis vltimum, quod proposuimus perficiendum.

Qua erga ratione pro tantis thesauris, donis, & beneficiis nobis à Christo IESU hodie benigniter, & liberaliter relictis

Ss 5 grati

Cur hæc cœna noua dicatur.

Reliquam historiam percurritur.

IV. MEM. Gratiudo.

*In duobus
consistit.*

*1. In acci-
ptando.
2. Igitur
facient.*

*Tam sacer-
dotes.*

Tum aliq.

grati erimus? Dixi alias & sæpius dicendum est. Nos maiorem gratiam Deo præstare non posse, quam dona ipsius acceptando, & ad ea ritè sumenda digne nos præparando. Tanta enim est Dei nostri maiestas, ut nihil ei reddere valeamus, tanquam ex nobiscū ipsis sint omnia: tanta vero eius est bonitas, ut beneficij loco reputet si dona data non repudiemus, sed eis rectè utamur. Acceptanda sunt igitur munera nobis hodie data, donata, & testamento legata. Inprimis vero illud maximum omnium donorum donum, in quo ipse Christus Iesus verè & realiter continetur. Quare qui sacerdotes sunt dabunt omnem operam, ut ita viuant quo ad augustissimum hunc cibum quotidie tum offerendum, tum sumendum apti reperiantur. Hoc enim est Deo optimo maximo summe acceptabile sacrificiū; Hoc ecclesiæ Christi & fidelium tam viuorum, quam defunctorum singulare subsidium ac emolumentum. Hoc nostrum contra omnes hæreticorum perfidias vnicum solatiū. Qui vero sacerdotes non sunt, statis temporibus iuxta confessarij consilium ad acceptandum hoc beneficium, & sumendam sacram Eucharistiam, ut ipsi quoq; frequenter sese præparent omnes, omnem dabunt operam & diligentiam.

Præ-

Præparationes vero tam pro his quam
 pro illis : tam pro offerentibus, quam pro
 iis qui de immolatis participant sunt illæ, de
 quibus tota hac concione disseruimus, & re-
 ducuntur ad duas illas gemmas preciosissi-
 mas ad humilitatem inquam, & charitatem
 quas duas virtutes CHRISTVS IESVS
 Dominus noster, tum verbis, tum exem-
 plo nobis hodie apprimè commendauit. In
 iis ergo nos diligenter, solidè, & incessan-
 ter exerceamus dilectissimi. Humilitas do-
 cebit nos cognitionem vilitatis, & vt ita
 dicam nihilitatis nostræ. Humilitas fa-
 ciet vt non solum à magnis criminibus ca-
 put & pectus : sed etiam à peccatis venia-
 libus pedes nostros per Sacramentum pec-
 nitentiæ, & opera abiectiora abluamus, an-
 tequam ad hunc cibum sumendum acceda-
 mus. Humilitas instruet, quomodo etiam
 inimicis nostris nos submittere, & in tribu-
 lationibus gerere debeamus. Humilitas ef-
 ficiet vt proximis nostris culpas sincere &
 alacriter condonemus : & si illum offendi-
 mus veniam submisisse postulemus. Humili-
 tas denique præstabit, vt cum Petro confite-
 amur indignos nos esse, non solum vt Chri-
 stum recipiamus. Sed etiam vt tangi nos ab
 illo patiamur.

*2. In præpa-
 rando per
 duas illas
 virtutes.*

*Humilita-
 tem cuius
 hic sex esse
 dicitur.*

Charitas vero docebit nos quis & quam
 magnus

*Et charitan-
 te qua plura
 etiam
 habet.*

1010 . IN CENA DOMINI.

magnus sit ille quem sumimus : charitas
in continuas gratiarum actiones CHRIS-
TŌ IESV pro tantis beneficiis decan-
tandas resoluet corda, & ora nostra. Cha-
ritas ad exercenda opera misericordie, &
ad elemosynas largas indigenti tribuen-
das nos identidem vrgebit. Charitas ef-
ficiet, vt cum eodem Petro voluntatem no-
stram cum voluntate CHRISTI, tum
hic, tum in omnibus aliis conformemus:
Charitas præstabit, vt sicut Dominus IES-
VS desiderio magno desiderauit mandu-
care, tum vetus tum nouum Pascha, cum
discipulis suis : ita nos imitando illum de-
sideremus, tum veterem hominem cum
concupiscentiis suis in nobis mortificare
ac sepelire : tum nouum superinduere, &
1. Cor. 5. 7. est teste Apostolo, alacriter, & cum amo-
re participare, tum sacramentaliter statis
temporibus dicto modo : tum spirituali-
ter quotidie plures etiam missas audiendo,
& in his deuotè spiritualiter communican-
do. Charitas denique perficiet, vt quantum
in nobis est studeamus amore nostro amo-
ri CHRISTI respondere, feruorem & ar-
dorem in nobis excitando, vniri cum illo
impensè desiderando; & in amore ac dile-
ctione ipsius non solum perseverando, sed
etiam

etiam vt dilectio nostra, quo magis ad finem
vitæ properamus, eo sit intentior procu-
rando. Itaque vt vnde cepit nostra finia-
tur oratio: Vos ego mihi in CHRISTO
dilectissimos vna mecum moræo, hortor,
& obsecro, vt imitando illum simplicem
sapientissimum, & pauperem ditissimum si-
nistra quidem manu humilitatis dextra ve-
ro charitatis strictissime amplectamur
CHRISTVM IESVM Dominum, & ama-
torem nostrum; neque eum dimittamus
donec introducat nos in domum patris sui,
& in cubiculum genitoris sui, vbi ipse cum
eodem Patre in vnitæte Spiritus sancti
viuit & regnat Deus per sæcu-
la, Amen.

*Conclusio
Et duabus
illis manib.
pauperis
stringamus
Iesum.*

Cant. 3. 4.

* *
*

FERIA